

Lucia Bibarț

Lampa licuriciului

Editura Gutenberg Univers

Arad 2022

Lucia Bibarț

Lampa licuriciului

– ediția a II-a –

Ilustrații:

Paula Suiugan și Teofana Oros

Editura Gutenberg Univers

Arad 2022

Această carte a fost tipărită cu sprijinul
Centrului Cultural Județean Arad

Design și DTP: Călin Chendea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BIBARȚ, LUCIA

Lampa licuriciului / Lucia Bibarț; ilustrații de
Paula Suiugan și Teofana Oros. - Arad: Gutenberg Univers, 2022
ISBN 978-606-675-347-0

I. Suiugan, Paula (il.)

II. Oros, Teofana (il.)

821.135.1

Tipărit la tipografia Gutenberg
310158 – Arad, Calea Victoriei, Nr. 41
Tel.: 0257 254 330, Fax: 0257 254 339
E-mail: dtp@gutenbergarad.ro
www.gutenbergarad.ro

Era o minunată noapte de vară....

Oul de licurici s-a pomenit, alături de foarte mulții lui frați, în casa cea caldă, umedă și sigură a părinților, așezată sub scoarța copacului. Neștiind încă nimic despre lumea în care tocmai

a intrat, a rămas zile fără număr nemișcat în pătuțul lui de iarbă, abia înghițind puțin din hrana ce i se oferea. Stătea cuminte uitându-se la frații lui care începuseră să fojgăie nesigur, călcându-se unii pe alții.

El nu făcea nimic. Doar se uita.

– leși și tu, copile, din așternut, să nu înțepenești acolo! Îl îndemna degeaba mama.

În loc de răspuns, oul cel mic își închidea ochii ca să nu mai vadă și probabil să nu mai audă pe nimeni, retrăgându-se între firele de iarbă ale

așternutului său. După un timp, interesul oului s-a mutat de la plicticoșii lui frați la ceva ce-l minuna de-a dreptul! Din când în când, dintr-o anumită parte a rotunjimii sale licărea oarece așa ca un oftat timid și ascuns, o pâlpare slabă, slabă de tot.

La început i s-a părut că a pățit o nepățită și că va muri... Nici n-a mai putut adormi de grijă. Asta până a constatat că pâlparea aceea plâpândă li se întâmpla și fraților lui câteodată. Apoi s-a liniștit.

Așa era el! Avea prinsă de corp o... lămpică!

Tot cercetând-o, a ieșit din culcuș.
– Ei, iată că a făcut-o și pe asta, întârziatul – a răsufat ușurată familia. Dar el avea alte îngrijorări decât asta a familiei! Se întreba de ce i se aprindea lampa, cum de nu pâlparea tot timpul, din ce era făcută și dacă era la fel ca ale altora. Să

n-o sperie, nici nu o privea decât pe furiș. Ar fi putut s-o deranjeze și chiar s-o alunge din el dacă ar fi privit-o insistent.

Ah, câte îi mai ocupau mintea dintr-o dată! Deși, dacă te uitai la el, era tot la fel de mic și prăpădit.

Un bob cu ochi și cu lampă!
Pe nesimțite, s-a transformat într-un licurici adolescent. Colorat în maro, cu câteva pete curioase, galben – cărămiziu pe lateral. Pe corp îi crescuse un soi de platoșă – ca de războinic – care îl apăra mai bine de lovituri.

Ale lui și ale fraților săi. Se tot luau de el. Cică era prea mic, prea colorat, prea curios, prea încet și neconvingător când trăgea câte un pumn!

Se îngrijora. Ce bine ar fi dacă lumina lui ar dura mai mult! Era încă scurtă, dar mult mai

adevărată decât înainte. Parcă avea o strălucire mai puternică.

Până la urmă crescuse și lampa ca el, nu? Dar oare i-ar putea colora pâlpâirile?!

– Ei, cu așa o lampă merită să pornești în expediții! – se bucura.

Nu mai era singur și nici nu se mai temea de întuneric. Gândit și făcut! Licuriciul a cutreierat toate împrejurimile de sub scoarța copacului. În drum a mai întâlnit alți călători.

Nici n-a crezut că atâta mulțime trăia aproape de locuința sa!

A învățat despre el că se numea Pâlpâici și că se simțea bine fără ceilalți. Lui îi plăcea să observe cu câtă ușurință se transforma. Lampa îl făcea deosebit. O putea folosi în cele mai neașteptate situații: să-și lumineze drumul, să semnaleze și să comunice, să-și manifeste

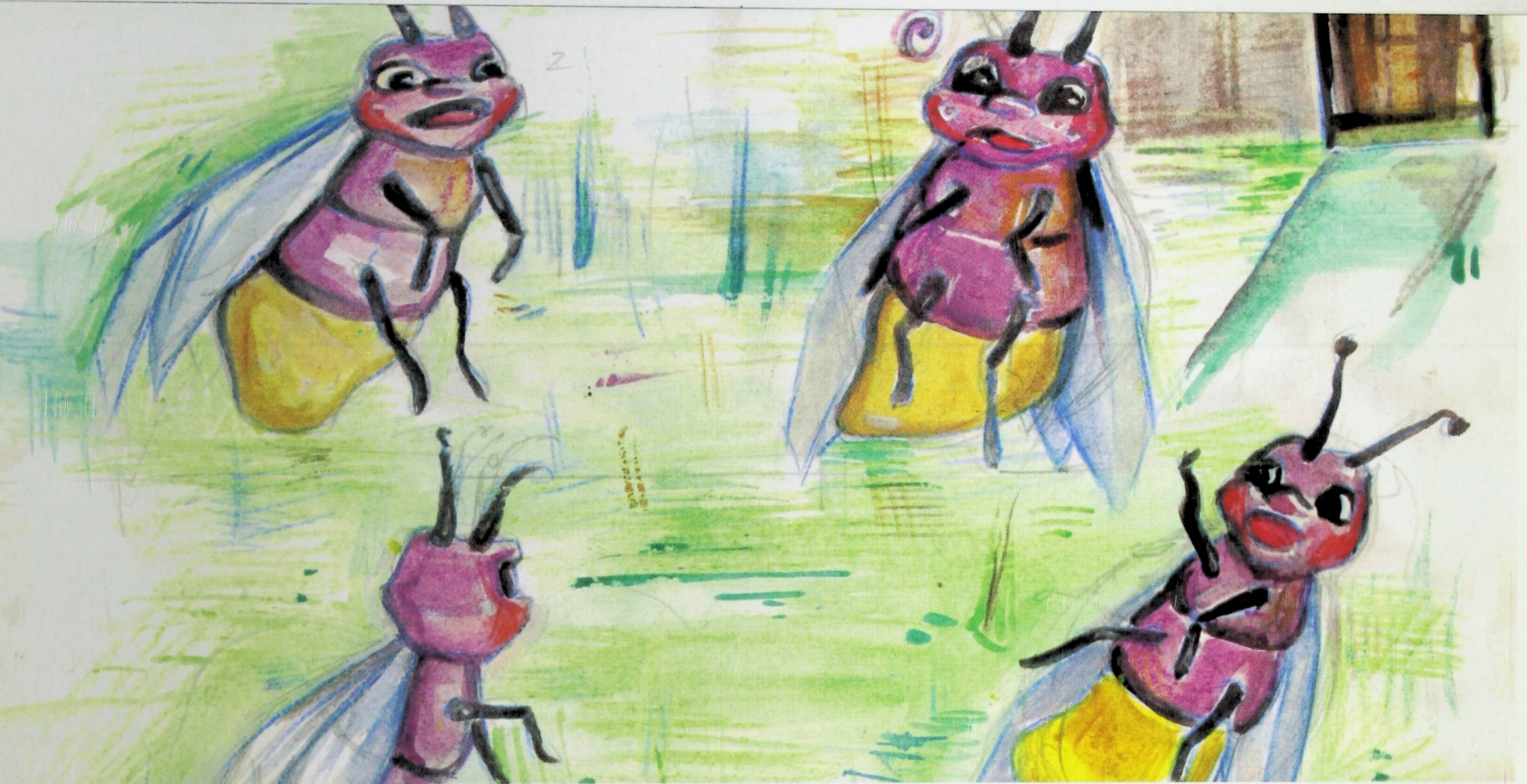

stări și emoții. Primii doi ani de adolescență i-a petrecut fiind mai atent la el decât la cei din jur, la ceea ce era în interior și nu la ceea ce se întâmpla în afara lui.

Și-a dat seama că încă nu era pregătit să iasă de sub protecția copacului. Lampa fermecată părea

să-i spună, prin semnele ei, că afară era o altă lume decât cea știută. Că acolo va începe o viață nouă pe care amândoi o vor trăi cu adevărat.

– Molie, molie, vremea ți se-apropie... – îl luau iarăși peste picior ceilalți licurici, pe care nu-i simțea de-ai lui. Deloc. Pentru că îi evita,

îl urmăreau și-l tachinau într-una. De exemplu, ieri:

– Care-i planul, băieți? A început vorba unul mic și îndesat. Azi cu ce ne distrăm?

– Planu-i că n-avem plan, Grasule! i-o scurtă cel cu multe coșuri pe față. Îi spuneau Bubosu.

– Păi, dacă nu avem, nu ar trebui să ne facem unul? Îi întrebă Cheliuță.

– Cine are vreo idee amuzantă? Să o spună acum sau să tacă pe veci! – se grozăvi cel slab, Scobitoare.

– Hai, deșteptilor, turnați aici. Acum să văd

cum vă lucrează fantezia, mintea! îi provocă Istetul. Ați rămas fără rezerve? Uite! Ce-ați zice de o excursie pe Acoperișul lumii?

– Numai să nu ametească Grasul, pișcă Cheliuță ascunzându-și surprinderea pentru fantastica propunere a Istetului. Pentru Gras,

Acoperișul este o dublă încercare, continuă. Mai întâi va avea de-a face cu subțirile copacului, apoi cu înălțimile!

– Dacă zici tu, Pletosule... Îți dai seama că acolo sus pentru tine e pericol de insolamție, nu? Cum ești defrișat în creștet, vei f nevoie să

împrumuți o căciulă cu păr, altfel soarele îți va absorbi creierul direct din cutie, ca pe un suc.

Cheliuță se întunecă, dar salvă situația.

– Nu-s curios defel despre ce îngaimi tu, Grasule!, dar cred că la soare, bubele cuiva se vor coace și vor cădea rând pe rând în gura

Scobitorii ăsteia. Poate se va mai împlini puțin!

– Măi, grețosule – Pletos, pe cine crezi tu că saturezi cu plăcintele tale răsufate? Ține-le pentru amuzamentul propriu – interveni Bubosu. Da, ideea ta, Istetule e demnă de tine!

Mi-ar plăcea grozav de mult pe Acoperișul lumii! Dar în excursia asta ar fi mișto, dacă l-am iniția pe Tântălău în cățărări. Dacă l-am lua pe Căscat cu noi și l-am așeza undeva ... să vadă și el lumea. Ce ziceți, n-ar fi „cool”? Și tot el: hai mai dă-l în foc de „cool”, n-ar fi

fantastic? Îl căutăm pe Licărici-Pâlpâici și dacă nu vrea să vină, îl legăm, îi punem o batistă-n gură și-l inițiem în tainele bărbăției. Și-așa e repetent. Stă încremenit toată ziua...

– Ar fi distractiv, foarte distractiv s-au amuzat adolescenții, traducând fiecare în felul

său, distracția și ceea ce presupunea un drum spre „bărbăție”.

Și pe loc au căzut de acord cu propunerea, în entuziasm general.

Pâlpâici – care era, firește, pe fază! – se albăstri / înverzi de frică. Abia își stăpâni

lampa să nu-l dea „în gât” cu ascunzătoare cu tot. Era clar, băieții aveau să „i-o coacă” dacă îl prindeau. Așa că zilele care au urmat a umblat cu lumina stinsă, cu multă băgare de seamă. „Să-și caute o altă victimă, eu nu sunt dispus”.

Numai el știa cât de greu i-a fost să se furișeze mereu. Băieții i-au pus gând rău, dar era ceva grozav de tentant în planul lor. Licuriciului i-au rămas în minte câteva cuvinte din discuție: „lumea de sus, Acoperișul lumii”.

Acestea l-au urmărit atât de mult, până ce locul pe care-l defineau ele a devenit vis, visul lui. Nu trecea zi în care să nu-și dorească să ajungă afară. Pe acoperiș. Oare nu despre asta îi povestea lampa lui? Oare nu acolo urma ea să-l lumineze?

S-au mai dus câteva luni, timp în care, se pare că băieții l-au uitat sau au găsit alte nebunii, mai proaspete, de făcut. Pâlpâici era acum un tânăr, format frumos, plăcut la vedere.

Doar că el nu știa asta. Tot teritoriul de sub scoarța de copac îi era deja răscunoscut, străbătut.

În căutările sale, a ajuns chiar în fața ușii care, ridicată, te ducea sus. A tras puțin de ea, dar părea întepenită. Sau nu? Ar mai fi încercat s-o ridice, dacă n-ar fi auzit în urma sa tărăboi.

Puteau fi băieții care-l căutau de-o vreme. Așa că s-a pitit cuminte, departe de locul ieșirii.

Pentru marea evadare avea nevoie de timp, de timpul lui.

– Haideti, haideti pe Acoperişul lumii, a auzit..., apoi s-a îndepărtat cu grijă, ca orbetul.

– Molie, molie, vremea ți se-apropie... a mai apucat.

Era o minunată noapte de vară...

Pălpâici a ridicat încet și cu multă precauție ușa, ușa Acoperişului lumii. Ce a urmat? I-a stat inima în loc. S-a sufocat. A uitat cum îl cheamă.

S-a pomenit undeva foarte sus, cu o puzderie de pete aurii în cinci colțuri deasupra.

Fiecare se aprindea puțin mai tare, ca apoi să se tempereze, să slăbească arderea. Dar în timp ce unele se odihneau scăzând făcâra, în locul lor, altele mii o creșteau!

Era un schimb pe care parcă-l auzai, ca pe sunetele dintr-un cor.

Stelele! Cu ele făcea acum cunoștință Pâlpâici și cu bolta cerească.

Era și el o aprindere și o stingere de stele. Aici... pe Acoperișul lumii... nu simțea că mai are picioare, aripi, ochi, gură.

Nimic.

– „Molie, molie, vremea ți se-apropie...” – îi răsuna în urechile uitate acasă. Dar nu și în cele care-i crescuseră în acest loc.

Mort de oboseală, licuriciul nostru a adormit cu toate frumusețile din afară transportate în el. Știa că nu se va mai întoarce niciodată de

unde a plecat. Nu avea pentru ce. Aici avea totul.

Când s-a trezit, în jur era altceva decât la sosire. În locul boltei înstelate de culoarea cernelei indigo, l-a învăluit ca o umbrelă uriașă, albastrul-bleu din care se strecurau raze solare

în toate culorile pe care puteai și nu puteai să
ți le imaginezi.

Pâlpâici simțea cum rotundul acela mare,
portocaliu, din care veneau razele, îi încălzea
micul trup pe care ieșiseră patru aripi străvezii.
Două mai mari și două mai mici. Minunat de

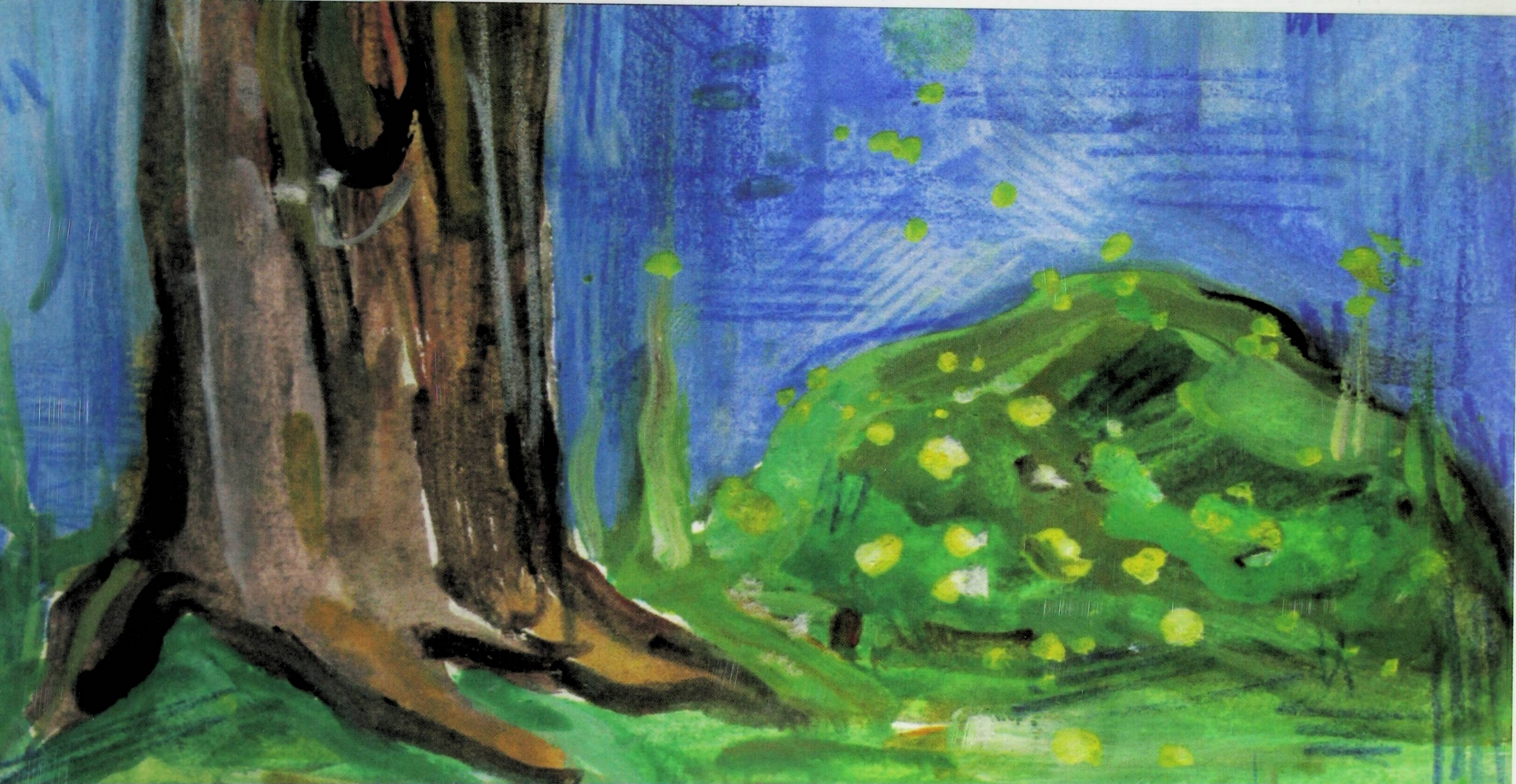
aparitia lor neașteptată, licuriciul le cercetă
doar atât cât să se uite la soare prin ele și
astfel să i se pară mai spectaculos locul în care
a ajuns. Niște corpuri pufoase și umede pluteau
mai jos decât soarele. Norii – erau aceștia din
urmă pe care îi zărea Pâlpâici! Ei și razele de

soare păreau să fie singurele corpuri mișcătoare în susul de pe Acoperiș.

Rotundul portocaliu a făcut spectacol înainte de dispariție. Se retrăgea pas cu pas domolindu-și tot mai mult căldura razelor. Cu cât scădea căldura lor, cu atât se colorau mai aprig, bucăți

de cer. Ici persista galben-portocaliul, colo albastrul-cerneală, dincoace bleu-alburiul, iar dincolo roșu-sângeriul, în vecinătatea carminului și a indigoului. Furat de pictura cerească, ființa de sub coaja de copac și-a simțit propriul corp luminând în toate aceste nuanțe pe care le

văzuse pentru prima oară pe cer. Ba chiar a crezut că tot privind-le, culorile au coborât de pe boltă atrase de lampa sa, că s-au dus la culcare în ea. Și s-a mirat din nou, întorcându-se, după multă vreme, la fermecata lui lampă, la el însuși.

Undeva dedesupt, sub boltă deja înstelată, unde încă nu știa ce va găsi, a observat într-un loc anume, același tip de pâlpâiri ca ale lui. Schimbându-și culorile precum le schimba propria-i luminătoare. Exact în același ritm.

Nu-i venea să creadă... Ce era oare asta, tot o lampă? De ce lumina ca a lui? A cui era, a cui va ca el? Cum reușeau culorile celor două surse să clipească exact la fel, pe aceleași nuanțe, în același ritm, ca două bătăi identice de inimi???

Ei, dar misterul acesta avea să-l descifreze, Pâlpâici, a doua zi.

Și-n ziua următoare, când curiozitatea lui se îndrepta doar spre pământ căutând lucirea aceea care i-a atras atenția ieri, în strălucirea începutului de zi ochii i s-au oprit pe niște

picături transparente și lucioase. Micul licurici a descoperit iarba și boabele de rouă ale dimineții de vară.

Nu se mai sătura să se oglindească în ele! Erau extraordinare! Puteai vedea înăuntrul lor, iar de pe suprafață te priveau o mulțime

de Pâlpâici! Curând s-a obișnuit cu jocul și a zâmbit, pentru întâia oară.

Tot pentru prima oară picioarele lui au atins pământul. Așa s-a răsfățat toată dimineața și ziua. Ușor și-a dat seama că este singur, doar el, un prichindel în toată lumea aceea nouă și

necunoscută... Niciodată, de când se știa, nu ar fi vrut mai tare ca acum să mai fie cineva lângă el...

Pe măsură ce cădea seara și se aprindeau stelele pe boltă, jos în iarbă au început să ardă alt fel de „stele” luminând cu totul diferit față

de cele de sus. Dacă cele de sus erau galbene, cele de jos se-ntreceau în culori. Culorile lămpii lui! Și altele. Era un concert de luminițe multicolore ce se aprindeau și se stingeau continuu. Nu mai văzuse așa ceva. Și dintr-o dată propria-i lampă s-a pornit de capul ei să

răspundă mesajelor luminoase, ca și când ar fi știut sigur ce are de făcut.

Pâlpâici își muta privirea de la felinarul lui, la valsul luminilor din iarbă. Îi venea să țopăie de bine. A înțeles pe loc că pe pământ se aflau ascunși o mulțime de alți licurici asemeni lui.

Mici și cu luminătoare. Iar în mijlocul lor a zărit strălucirea de cu o seară înainte.

Lumina aceea geamănă lui, lumina care avea același ritm și aceleași nuanțe.

Părea la fel de veselă și parcă-l chema într-un fel anume. Parcă-l voia aproape, așa

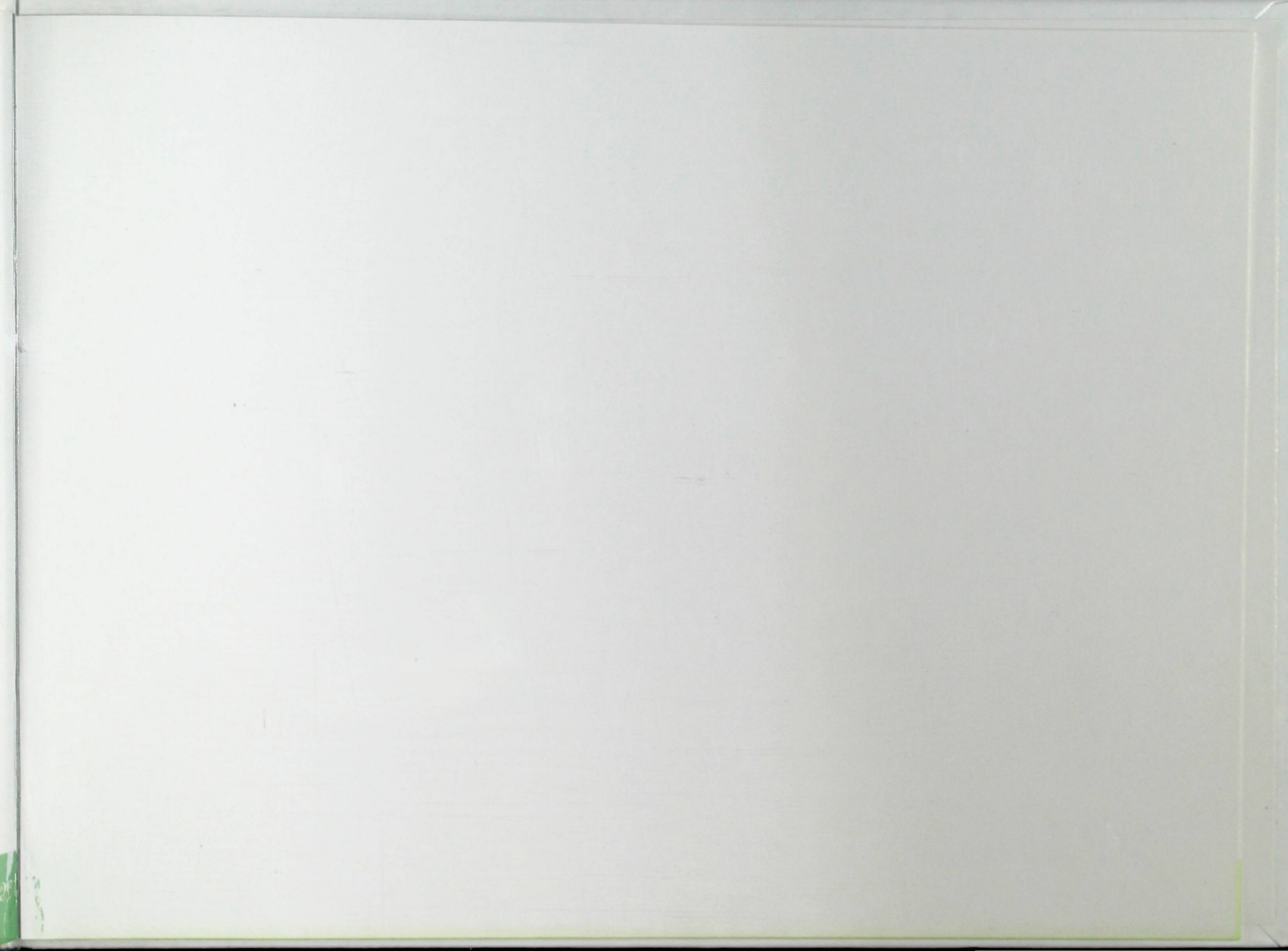
cum își dorea și el. N-a mai trăit așa ceva. Îl amețea atâta noutate! Simțea că inima lui bate anapoda.

Parcă și ea s-ar fi dus spre licuriciul ce-i semnala în modul acela surprinzător. Aproape că se înăbușea de emoție.

Era o dumnezeiască noapte de vară... Iar el, licuriciul cel neștiut de nimeni, începea să trăiască. În apropierea, în miezul dragostei, pierzându-se în ea ca și când atunci, în chiar acel moment, s-ar fi născut...

DICȚIONAR

a fojgăi – pg. 3	= a foi, a mișuna,
a păți o nepățită – pg. 5	= a păți (cineva) ceva grav și neașteptat
a da în gât (pe cineva) – pg. 14	= a pârâ pe cineva, a-l denunța
a i-o coace (cuiva) – pg. 14	= a-i pregăti ceva rău, a-i întinde o cursă
a-i pune gând rău (cuiva) – pg. 15	= a avea intenții rele față de cineva, a-i pregăti o surpriză neplăcută

ISBN 978-606-675-347-0